

ВЕЩИЦА

Леля Звезда беше вещица, бяхме сигурни в това. А бяхме сигурни, защото възрастните често говореха под сурдинка, че леля Звезда “има сили”. Какви бяха тези сили, ние не знаехме точно, но щом думата се изричаше шепнешком, значи имаше нещо потайно и съмнително: точно загадка, с която елитният отряд на Питър Пан трябваше да се заеме.

Освен “сили”, леля Звезда имаше две дебели, лукави котки – едната катраненочерна, а другата ръждиво-оранжева като загоряла тенджерка. Те по цял ден се излежаваха лениво на прага на къщата ѝ и чакаха да им подхвърли някоя глава от пиле или опашка от гущер, които току-що е резнала от някое нещастно, прясно заколено животинче. Според слуховете, зад стените на мрачния си дом леля Звезда стопанисваше цял зоопарк с пъклени твари, които използваше за магьосническите си ритуали. От онези, нормалните за вещиците домашни любимци – отровни змии, жаби на жълти точки, космати паяци и все от тоя род адски изчадия.

Гвоздеят на програмата в тази демонска зоологическа градина беше едно проскубано куче – колкото пършиво, толкова и злобно. С тайфата го бяхме кръстили Куджо – на бясното куче от оня страшен филм. То лаеше до прегракване по всеки, който лекомислено бе дръзнал да приближи обиталището на стопанката му. Говореше се, че нощем Куджо се превръща в звяр: очите му светят в червено, от устата му капе пяна, а острите му зъби тракат зловещо. Даже някой го бил виждал как глосга кокали, които подозрително много приличали на човешки.

Леля Звезда и приличаше на вещица. Да, това вече беше сигурно... и видимо. Беше възниска, сбръчкана жена, пълна, но с много кльошави крака и ръце. Приличаше на надута гумена ръкавица – обла по средата, а тънка по краищата. Чорлавата ѝ глава се крепеше на кльошав кокалест врат и често се кълчеше настрани неестествено и страшно, току да се откъсне и да се търколи в краката ѝ. Ако питате Митко, това вече се беше случвало – той лично я бил видял веднъж като минавал покрай тях. Когато главата ѝ се откъснала и тупнала в прахта, леля Звезда се огледала някой да не я види – незнайно как като нямала глава – навела се, взела си главата и я нахлузила отново на немощния си врат.

Разбира се, леля Звезда имаше и задължителната за вещиците огромна, черна брадавица, разплескана и сгърчена на лицето ѝ като настъпана хлебарка. На върха ѝ се ветрееше дълъг бял косъм. Тази брадавица за нас беше върховното доказателство за магьосническата ѝ същност. В нея се криеха “особените сили” на леля Звезда, тя я правеше вещица, така да се каже. Това ужасяващо олицетворение на тъмните сили в детските ни очи изглеждаше като отделно същество, прикрепено като паразит върху брадата на леля Звезда, завладяло и подчинило на злите си намерения бедната жена. То се пулеше коварно срещу нищо неподозиращите случайни минувачи, които след това ходеха като замаяни цял ден и задължително ги сполетяваше някоя беда.

Този символ на злото се мъдреше необезпокояван на сбръчканото лице на леля Звезда и твореше своите пъклени дела. За всички случващи се поразии в селото, включително получените от нас двойки в училище, ние обвинявахме подмолната брадавица. И точно като изгубените момчета на Питър Пан, ние бяхме истински смели приключенци и непрестанно водехме битки с въображаеми врагове. Поради липса на такива в момента, брадавицата заслужено спечели вниманието ни.

– Залагам си новия Бакуган, че гадната брадавица накара Иванова да ме изпита на точно тия задачи, дето не ги бях учил. Ако ми се бяха паднали другите, щях да ги реша като нищо, че и отгоре. Тя е чудовище в човешки образ, заклевам се – въртеше

театрално очи Димитър и енергично размахваше омазани с конфитюр ръце. – Оня ден, след физическото се прибирах по-късно...

– Митьо-мърдата пак го оставили след часа! – закиска се Павел.

– Даскалът каза, че ако не покрия норматива, ще ме остави на поправка и нямаше как...

– Да повтаряш заради физическото е ужасно срамно – смъмра го Яна. – Ако не се тъпчеш толкова, няма да имаш проблеми с тичането.

Митко първо се смути от тези думи, после погледна издутото си шкембе, погали го приятелски и махна пренебрежително с ръка. Взе си още една палачинка от подноса и продължи разказа си:

– Вървя си аз към вкъщи, а вънка тъмно – жива душа няма. И минавам покрай къщата на леля Звезда. Гледам през прозореца – изправила се като паметник настръхнала, очите ѝ ги няма – зеят две черни дупки, устата ѝ отворена, а от там стърчат остри, вампирски зъби, ноктите ѝ – дълги, закривени... Ужас! По едно време се разнесе цвилене и тя се просна на пода. Ония, дебели катки настръхнали и обикалят около нея... съскат!

В опита си да озвучи нагледно сцената, през Митковите зъби изцвъркна сочна плюнка с конфитюр. За негово нещастие тя се лепна на новите дънки на Борко, които, сигурен съм, беше облякъл само заради Яна. Всички затаихме дъх – заради сприхавия му, буен характер, реакцията на Борис беше непредсказуема. Той се зачерви от яд че беше изложен пред момичето, хвърли изпепеляващ поглед на смутения разказвач и изръмжа:

– Митьо, по-голямо прасе от тебе няма! Ако ме издразниш още веднъж, ще изхвърчиш от отряда.

Шишкото на свой ред се зачерви, само че от уплаха, и притеснено смутолеви:

– Извинявай, шефе... Без да искам беше. Ето ти салфетка.

Борко взе погнусено салфетката и изтри сладкото от крачола си. Всички си отдохнахме – бурята се размина. Яна се закиска в шепи и погледна закачливо към мен. Много беше хубава когато се смееше. На бузите ѝ хлътваха две мили тръпчинки.

– Карай нататък, какво се случи? – луничките на Павел заиграха нетърпеливо на лицето му.

– До къде бях стигнал? – попита Митко като облиза стичащата се по дланта му конфитюрена струйка, примлясна доволно и се уригна.

– До котките!

– А, да. И те легнали до нея...

– Ама нали обикаляха и съскаха?!

– Да де, все едно. Това не е важно. Изведнъж онай баба Яга отвори уста и от там се изсипа зелена слузеста течност. Туловището ѝ се затресе и... Бум! – Всички подскочихме, а Яна отново се засмя сладко. – Разцепи се!

– Стига бе! – бутна го по гърба Борко. – Това вече си го измисли.

– Да ми изсърне мозъка ако лъжа!

Всички се засмяхме, защото това май се беше случило отдавна. Разказвачът ни се прекръсти чевръсто и извика:

– Честно! И после от таласъма се излюпи едно такова зелено и пихтиесто и запълзя по пода – приличаше на змия и тюлен заедно...

Тук той получи силен пердах от майка си, която тъкмо излизаше на верандата да ни донесе още палачинки. Тя му се скара да не разправя врели-некипели и му обеща, че като порасне ще го запише в театралната трупа в училище, а на нас търпеливо обясни:

– В леля Звезда няма нищо необикновено, деца. Това, че възрастните ходят при нея да търсят отговори или че понякога се държи странно, не я прави вещица или зла жена. Тя е най-обикновена възрастна жена като вашите собствени баби.

Разказът на Димитър приключи със зачервения му врат и с много шеги, които изсипахме по негов адрес. Въпреки това всички щяхме да заобиколим отдалече леля Звездината къща тази вечер и старателно да заключим вратите като се приберем.

– Най-обикновена жена ама друг път! – отсече Борис когато майката на Митко изчезна зад вратата. – Точно това очаквах да чуя – големите винаги крият истината от нас. Тя е вещица! Казвам ви – сега е моментът да действаме.

Така започна същинската част на разговора тази съдбова вечер. Бяхме се събрали на верандата на Митковата къща на по чаша боза и с детска смелост в сърцата. Утре беше последния учебен ден преди лятната ваканция и настъпваше безгрижно време, подтикващо към храброст и геройства.

Борко се изправи, огледа ни смръщено отгоре и със самочувствието на главнокомандващ на националната армия обяви:

– Откривам събранието. Нашата крайна цел е унищожаването на леля Звездината брадавица или съкратено – “ЛЗБ”. Предлагам да говорим със съкратени кодови имена, защото не знаем откъде дебнат доносниците й. Тя е пуснала уши и очи навсякъде. Затова ще я наричаме “ЛЗ”.

– Какво е ко-до-ви имена? – запъна се Павел. – Не сме го учили още в училище това.

Борко изду наперено гърди и погледна покровителствено Яна:

– Точно затова аз откривам сбирката и пак затова, аз съм главният тука. Слушайте внимателно и без много въпроси! ЛЗБ трябва да бъде унищожена, докато няма фатално пострадали жертви на изчадието. Тя е причината за всички нещастия наоколо! И понеже ние сме върховните пазители на тези земи, това е наш дълг.

Главатарят на групата ни продължи с надъханата си реч, а аз използвах времето да хвърля няколко изпълнени с копнеж погледа към мечтаното момиче. В здрача на падащата лятна нощ, Яна изглеждаше като нежна фея – мила, загадъчна и обещаваща вълшебства. Когато след миг и тя ме погледна, върховете на ушите ми пламнаха от вълнение. Мисля, че бях влюбен в нея. И не бях единствен... Тя беше нашата скъпа Уенди: и ние като момчетата на Питър Пан си имахме нашата любима жена. Тя беше единственото момиче, заслужило място в нашата команда и всички до един тайно бяхме влюбени в нея.

Групата скляпаше на парцали срещу Борко и кимаше в съгласие. Час по час някой сръбваше от бозата си и смущаваше разпалената му реч, но когато Митьо плесна един комар на врата си, капитанът избухна:

– Ей, големи бебета сте! Дръжте се сериозно, въпросът е на живот и смърт!

– Вярно е – оплака се Павката и потърка задния си бут. – Миналия ден си загубих ключа за трети път и нашите ме посиниха от бой.

– Ето, казах ви. ЛЗ е злодей и трябва да бъде унищожена силата й. Да я видим колко струва без сгърчената си брадавица.

Димитър се намеси компетентно:

– Ама тя може да го открие – ключа ти. Оная вечер чух майка ми да разправя, че леля Звезда...

– Тцът! – скръцна със зъби командирът. – Нали се разбрахме, бе! Кодови имена!

– А, да. Как беше?... ЛЗ й гледала на кафе и й познала къде е загубена халката. Мама забеляза, че я е изгубила като ходихме на цирк оня ден. И леля Звезда, ох, ЛЗ й казала, че е паднала под умивалника вкъщи като си миела ръцете. И майка си намери пръстена точно там!

– Хайде сега, ти отцепник ли ще ставаш? Още малко ще вземеш да я защитаваш.

– Не бе, просто разказах...

– Слушайте ме добре, ако ще я караме така, ще ви нарежа и ще събера нов отряд. Не търпя да има никакви страхопъзльовци тука в моята група. Ако има такива – още сега да се отказват и прав им път!

Предизвикателният поглед на Борко се спря върху мен. Знаех си, че ще го натърти – нали Яна беше тук.

– Иво?

Обикновено избягвах кавгите с него, но днес, изненадан от себе си, го погледнах предизвикателно и спокойно отвърнах:

– ЛЗБ изобщо не може да ме уплаши. Дори може аз да държа острието.

С периферното си зрение следях реакцията на Яна и сърцето ми подскочи от радост когато я видях да се усмихва. Двете ѝ тръпчинки ме караха да мечтая, а сърцето ми да бие лудо в гърдите.

– Добре тогава – изправи се тя и вдигна чашата си с боза, – да прием за унищожението на вещицата! – Сблъскахме чаши и изпихме до дъно сладката, гъста течност. – Сега остава да измислим как да осъществим плана.

– Кой, ъ-ъ-ъ... план? – изпръхтя Павел.

– Оф, Павка, все не си разбрал... – сръза го Борис. – Плужаци, омръзна ми да ви мъкна на гърба си. Слушайте внимателно...

Нападението над ЛЗБ бе планирано за тази вечер. Не спях цяла нощ от вълнение – довечера ни очакваше едно истинско геройство.

Този последен ден часовете в училище ми се виждаха безкрайни. Едва изтърпях да чуя последния звънец, метнах чантата на рамо и изхвъркнах към къщи. Беше топъл слънчев следобед и цялото училище се беше изсипало на улицата. Аз бързах през тълпата, когато пред погледа ми се появи най-красивото същество, което познавах – Яна.

– Здравей! – усмихна се мило. – Искаш ли да вървим заедно?

– Искам.

Тръгнахме редом. Рядко бяхме оставали насаме. Сега, без другите момчета да се мотаят наоколо и да бръщолевят глупости, се почувствах много несигурен и притеснен. Сърцето ми ускори ход и голяма буца заседна в гърлото ми. Блъсках си главата за някоя оригинална реплика, но бях блокирал като стария компютър на татко. Яна спаси положението:

– Вълнуваш ли се за довечера?

Кимнах положително. Усещах, че гласът ми ще ме предаде, ако опитам да го използвам, а и езикът ми беше напълно вцепенен.

– Иво, искам да ти призная нещо – момичето се спря и ме погледна право в очите.

Тогава се случи нещо, което не съм си и помислял, че може да се случи на мен – затреперах като лист, като някой женчо! Изчервих се и отчаяно се замолих тя да не забележи, че приличам на презрял домати. Гръм и мълнии, идваше ми да повърна от вълнение!

– Сигурно ще ми се присмееш, но... аз... много те харесвам и... – Не можа да довърши, сигурно и тя се стесняваше.

Аз си бях глътнал остроумните приказки и я зяпах тъпо като някой шаран, а един вътрешен глас в мен неистово крещеше: “Не, изобщо няма да ти се смея, защото и аз те харесвам! Даже много те харесвам!” Но от устата ми не излезе и звук.

Яна сведе срамежливо глава и усетих малката ѝ ръка да се плъзва в моята. Сякаш двеста и двацет волта ток преминаха през тялото ми. Също като крушката в часа по трудово – допираш жиците и тя светва. Чувствах се като гигантска, глупава, щастлива крушка, засияла от искрата на момичето до мен. Тогава си помислих, че не може да настъпи по-щастлив момент в живота ми. Сърцето ми полетя от радост и реших, че никога няма да се върне обратно при мен.

Тръгнахме мълчаливи и развълнувани, но хванати за ръка. Това казваше всичко. Борко можеше да се изяде от яд: бях спечелил най-важната битка с него – тази за сърцето на Яна.

Въпреки, че бях заслепен от щастие и мисълта ми беше зациклила над мечтаните думи от моята любима, умът ми още работеше. Още с влизането ми у дома, той отчете нещо по-различно от обикновено. Мама не се показва в коридора да подвикне: “Добре дошъл, ученико! Как мина в училище?”, а татко се беше прибрал по-рано от работа – видях обувките му в антрето. Освен това долових стаен шепот, идващ от кухнята. Прилепих се до стената и приближих откритата врата.

– ...и тя предсказа, че ще забременея скоро – чух приглушения, развълнуван глас на майка ми. – Даде ми отварата, нали се сещаш – оная зелената.

– Да, миришеше отвратително и приличаше на жабуняк – отвърна погнусено татко.

– Кой ти гледа! Бях готова на всичко! Пих я пет месеца тая гадост. И тогава...днес... си направих тест...

Баща ми скочи и прекатури стола зад себе си:

– Да не би...

– Да, ще си имаме бебе!

Видях ги как се прегръщат и сълзи светеха в очите им. Изглеждаха толкова щастливи. Аз също се развълнувах – отдавна чаках да ми се роди братче или сестриче. Само аз от приятелите ми няхах по-малък роднина, когото да тормозя.

– Днес ходих и при доктора, не исках да ти казвам, докато не съм сигурна. Каза, че съм във втори месец.

– Остави ги тези доктори – отсече баща ми, – десет години нищо не можах да направят. Още утре отиваме при леля Звезда, тя направи чудо. Трябва да я почерпя тази жена!

И пак запрегръща и зацелува майка ми. Аз се измъкнах по коридора и се направих, че сега влизам като затръшнах силно входната врата. Мама и татко изскочиха от кухнята и с още мокри от сълзи лица, се нахвърлиха да ме прегръщат.

Когато по-късно седях в стаята си и се правех, че чета комикс, аз всъщност си мислех за леля Звезда. Вярата ми в злото, което мислехме, че се таи в нея, започна да се разколебава. Хиляди човъркащи въпросчета се въртяха в главата ми: тя дали наистина беше това, за което я смятахме, защо бяхме сигурни, че е вещица и ако беше, защо помогна на родителите ми? Вярно, че изглеждаше странно и грубовато, но всъщност никой от нас не беше имал взимане-даване с нея. Ограничавахме се само до страхливи нападения над Куджо и котките ѝ.

Някой хвърли камъче по прозореца ми. Надникнах и видях Митко, който нервно пристъпваше от крак на крак. Навлякох тениската си и изхвърчах през вратата.

– Няма ли да вечеряш? – извика мама след мен, но ние вече тичахме към уговореното място.

Небето беше притъмняло и синкав мрак предвещаваше падането на топлата нощ. Ярките звездици вече трепкаха в небето, нетърпеливи да покажат бляскавите си

одежди. Във въздуха се носеше сладък аромат на цветя. Примигващите точици на светулките се рееха безгрижно около нас, нехайки за треската, която ни беше обзела.

Решихме да нападнем къщата откъм задната страна. Там се простираше мочурливото тресавище, което всеки следващ кмет обещавахе да премахне, но то продължаваше да си тече като гнойна заразна рана в покрайнините на селото. Беше тревяло и диво, осеяно с буренаци, населено със знайни и незнайни водни твари. От жабунясалата вода и блатните лепкави растения се вдигаше топла влага и полепваше неприятно по кожата. Тук беше царството на ужасяващи влечуги и грозни земноводни – виждахме очите им да святкат зловещо над застиналата вода. Нищо чудно и някой крокодил да се навърташе наоколо. Дъх на прогнило душеше обонянието ми и рисувахе в превъзбуденото ми съзнание картини на разлагащи се трупове. Никой не смееше да броди там вечер и това улесняваше плана ни.

Скрити зад паравана на тъмнината, вървахме предпазливо през високата папрат и стискахме гнусливо носовете си. От блатния газ миришеше силно на пръдня. Придържахме се към тесния каменист бряг, който лъкатушеше покрай тинясалата вода и скоро ни изведе пред дървена ограда. Тя беше стара и просмукана от влагата на реката, а тук-там от нея липсваха прогнилите греди. В сумрачната светлина на нощта ми се струваше, че срещу нас е зинала пастта на огромно чудовище, чиито зъби на места са опаднали. Отвъд оградата се очертаваше мрачният силует на къщата. Беше по-скоро къщурка – ниска, схлупена, с оредели керемиди и отдавна избледняла от слънцето мазилка. На места прозираха старите тухли, също безмилостно оронени от времето. Стените бяха обагрени с петна тъмен влажен мъх. Пълзящите стъбла на бръшляна бяха впили жилави пипала в къщата, задушавайки я в зелената си прегръдка. Жълти отровни гъби висяха на гроздове от по-големите пукнатини в мазилката, където дълбоко бяха пуснали корените си. Трябваше й само един кокоши крак и се превръщаше в колибката на Баба Яга.

Спотаихме се зад оградата с разтуптени сърца и наострихме слух. Борко ми направи знак и аз се повдигнах над оградата да огледам обстановката. Сребърната луна се беше възкачила на престола си и услужливо ми осветяваше района. Жабешкото крякане и песента на щурците заглушаваха идващите откъм двора шумове и къщата изглеждаше потънала в покой. От нашето място се виждаше гърба на постройката. Стената до половината беше иззидана от зеленявали каменни блокове, а по средата имаше едно-единствено обло прозорче. То беше прикрито от вехто перде и само слабата светлина, процеждаща се през бродерията, подсказваше, че стопанката си е у дома.

За да достигнем до свърталището на вещицата, трябваше да минем през чернеещата зад оградата градина. Тя обграждаше като пояс дома ѝ и се простираше чак до малкото дворче отпред. Не можех добре да огледам, но знаех, че тук леля Звезда отглежда своите билки и треви, с които прави заклинания. Приличаха ми повече на треволяци и бурени, но от тях се носеше приятен аромат на подправки. Имаше различни по височина растения, пръснати на китки по цялата гъсто засадена градина – някои дори достигаха човешки бой.

Клекнах обратно при групата и докладвах:

– Теренът е чист, но ЛЗ е въщи. Сигурно е в някоя от предните стаи. Трябва да прекосим градината, за да стигнем до къщата. Няма друг път.

Останалите се съгласиха, а капитанът ни важно разпореди:

– Аз, Иво и Яна тръгваме първи. Митко, Павка – ще ни следвате, но си отваряйте ушите и без излишни шумове. Бъдете внимателни, Куджо може да е пуснат. Когато стигнем до къщата, ще се съберем да решим от къде е по-добре да влезем.

Всички кимнахме. Главатарят ни вдигна показателно острия ловджийски нож на баща му, с който трябваше да отреже брадавицата на вещицата. Студената лунна

светлина плъзна по лъскавото острие и ни заслепи. В този миг проблясването на стоманата сякаш изведнъж отрезви мисълта ми и за първи път осъзнах безумието на това, което бяхме намислили. Начинанието ни ми се стори истинска лудост.

Борко отместил една паянтова греда и потънал в мрака на градината. Яна ме погледна – на бронзовата светлина на луната изглеждаше толкова хубава, че ми се прииска начаса да я целуна. В сърцето си усетих смесица от страх, възбуда и желание да ѝ покажа колко съм смел. Предупредителното гласче в главата ми беше заглушено от прилива на храброст. Хванах я за ръката и я отместих, за да нагазя пръв в магьосническите усой.

Когато пристъпих зад оградата, обувките ми потънаха в меката пръст. Лъхна ме аромат на сушени билки и мента. Няколко клона изпукаха и от сухите храсти пред мен се посипаха дребни жълти семена. Около краката ми се увиха жилави треви и ми се стори, че ме полазиха хиляди змии. Бяхме навлезли във владенията на злата магьосница. Всъщност, не беше нищо особено – сигурно през деня задният двор приличаше просто на градина с буренаци, дървета и разноцветни храсти. В звездната нощ обаче всичко изглеждаше призрачно и подозрително.

Запромъквахме се навътре в градината. Крачехме бавно и предпазливо, страхувайки се да не настъпим отровен паяк или друга опасна гадина или да не попаднем в някой нарочно заложен капан. Всичко можеше да се очаква от една вещица. Подухна ветрец и изведнъж застиналите шубраци оживяха. Страховити черни сенки плъзнаха наоколо и се разнесе потаен шепот на скрити в гъсталака създания. Отвсякъде ме докосваха полюляващи се стъбла, клонки и растения, попипваха ме боязливо и се отдръпваха в мрака. Или пък бяха пръсти... Обгръщаше ни море от растителност. Посевите се движеха и шумоляха, нашепвайки злокобни заклинания. Ние се взирахме тревожно в тъмните силуети, но не спирахме да вървим. Тук – толкова навътре в градината – познатите пронизителни звуци на блатото бяха заглъхнали. Сякаш външният свят внезапно изчезна и ние се озовахме в клопката на една непозната вселена, населена със своите изродски същества и плашещи звуци.

Борис беше изчезнал. Потънал някъде в сенките и не се появи. Може би го беше докопала леля Звезда или някое от изчадията, които развъждаше. Може би беше най-добре да се върнем назад и да забравим, че някога сме имали глупостта да дойдем тук. Усетих ръката на Яна да стиска по-силно моята. Тя търсеше в мен закрила и аз се почувствах горд като рицар. Бях на седмото небе – най-сетне мечтата ми се беше сбъднала: бях се превърнал в нейния принц. Не можех да се откажа сега, не можех да се покажа като страхливец и да загубя доверието на дамата на сърцето си. Разгърнах високите треви пред мен и продължих да вървя.

Един протяжен зловец стон разцепи тишината. Извиси се над главите ни, изсвистя като камшик във въздуха и отведнъж секна. Не бях чувал такова грозно ридание в живота си! Спрях се стреснат и напрегнах слух, а спътничката ми се притисна до мен. Това място наистина беше прокълнато, а ние се бяхме насадили точно в центъра му. Погледнах назад, но растителността се беше затворила след нас и пътят ни за отстъпление беше безвъзвратно отрязан.

Изведнъж, пречупен от вятъра сух клон изпука застрашително над главата ми и повеси сухите си израстъци пред лицето ми. В краткия момент на уплах, клонът се превърна в костелива старческа ръка, протягаща се към гърлото ми. Отблъснах го инстинктивно и отскочих назад, придърпвайки момичето зад себе си. Поривът на вятъра се усили, разбуди заспалите духове и зли троли, обитаващи усойния гъсталак. Бяха ни наобиколили отвсякъде, съскаха и ръмжаха и протягаха мъхести ръце към нас. Усещах около тялото ми да се усукват жилави пипала и да ме теглят все по-навътре и по-навътре в сенките. Неусетно потъвахме все по-дълбоко в развълнуваното море от

растения. Накрая то щеше да ни погълне без да оставим и следа и щяхме да се превърнем в поредната легенда за леля Звезда. Тази мисъл ме накара да изтръпна. Изплашен, както никога в живота си, хукнах и задърпах с все сила ръката на Яна. Повлякох я в незнайна и за мен посока, борейки се с невидимите зелени чудовища. Краката ми се препъваха в коренища, блъсках се в твърди като скала дънери, милиони жилки шибаха и драскаха лицето ми.

Внезапно растителността се отдръпна и изпълзахме от лепкавата трева. Оказахме се на открито, точно до самата къща. Отпуснахме се с разтуптени сърца на плочките. Не можех да повярвам, че се измъкнахме! Погледнах се – всичките ми крайници си бяха на мястото. И момичето до мен беше цяло, беше обгърнала главата си с ръце и дишаше тежко.

До себе си видях обувки, а излизащите от тях крака ме отведоха до смръщено лице на Борко.

– Къде се бавите толкова? – изсъска той. – Пуснахме корени да ви чакаме.

До него се извисиха Митко с издутото си шкембе и Павел с многобройните си лунички. Да видиш познати лица в този момент беше толкова успокояващо, че отново почувствах топлината на стария ни свят, който преди малко ми се струваше безвъзвратно изгубен. Не изглеждаха никак обезпокоени, само главатарят ни гледаше ядосано.

– Чухте ли нещо преди малко? – попита Яна. – Някакъв ужасен писък...

– Сигурно оня пес Куджо вие – махна с ръка командирът и нетърпеливо ни подкани да го последваме.

Наредихме се прилепени до каменната стена. Трябваше да се доберем до покрива, където Павката бе забелязал малко прозорче. През него можехме да проникнем в къщата. Това нямаше да е много трудно, защото грапавият ствол на една стара череша се беше подпрям уморено отстрани на стената. С многото си разклонения представляваше чудесна стълба към покрива.

Понечих да се хвана за първия клон, но Борис ме изблъска назад и погледна важно към Яна:

– Опасно е, аз ще съм пръв. Вие ме следвайте.

Момичето стисна успокоително ръката ми. Даваше ми знак да не се заяждам точно сега. Започнах бавно да се катеря след него, като се опитвах да потуша яростта в душата си.

Никой не беше предвидил, че пътят ни към покрива минава през страничния прозорец на една от стаите. А това беше лошо, защото завесите бяха дръпнати и всеки момент можеше да се покаже сбръчканото лице на леля Звезда. За наш късмет в стаята не светеше, но от коридора идваше слаба светлина, което значеше, че жената е в съседната стая.

Погледнах нагоре и видях краката на Борко да изчезват над стрехата. Вече беше върху покрива. Подаде рошавата си глава и ми направи знак да побързам. Аз прекрачих още един клон и бавно се изравних с прозореца. Лъхна ме вонливият дъх на старата къща. Ледени тръпки полазиха по гърба ми и накараха косата ми да настръхне. Точно тогава, отново се разнесе онзи тъжен стон, подобен на предсмъртно ридание на умиращо животно. Беше точно до мен, зловещо близо. Замръзнах на мястото си. Разбрах от къде идваше писъкът. Изтръпнал от ужас, бавно се обърнах към прозореца. През него видях леля Звезда, която се беше строполила на пода и се тресеше от конвулсии. Понечих да се отдръпна, но смъртен страх бе сковал тялото ми. Тя беше там – най-страшният ми кошмар беше толкова близо, само на няколко крачки разстояние. Изведнъж тялото ѝ се размърда, изпъна се и пак се сгърчи, като остави чорлавата ѝ глава да се мята безжизнено отстрани. Отново проехтя онзи смразяващ писък.

Погледнах надолу и видях паникьосаните погледи на останалите. Знаех, че трябва да бягаме колкото ни държат краката, далеч от тук. Осъзнах, че нямам време да слизам надолу, защото ще застраша другите под мен. Направих им знак да слизат от дървото и да се разкарат възможно най-бързо, а аз почти инстинктивно се хвърлих нагоре като задрапах с всички сили. Още в този момент знаех, че Яна няма да ме послуша. Такава си беше – своенравна и жадна за приключения. Сигурно затова я приехме толкова лесно в нашата мъжка група и бяхме напълно заплениени от нея.

Усетих, че е зад мен по учестеното ѝ дишане. Покривът беше съвсем близо, почти бяхме горе. Обърнах се да ѝ подам ръка, но се изненадах, че е стигнала толкова високо и почти връхлетя в обятията ми. Тогава за първи път разбрах колко непонятни създания са жените. Насред този страховит момент, когато колената ми трепереха зверски, а ужасът безмилостно бе стиснал гърлото ми, момичето приближи устни до моите и ме целуна. Просто ей така, леко и невъзмутимо, сякаш това беше най-естественото нещо в този момент. Някакво ново и непознато чувство ме грабна и ме повлече във вихрушката си – забравих за вещицата, забравих за вцепенилия ме страх, забравих за целия свят наоколо. Беше останала само тя – красива, смела и омайваща. Дори когато вече се беше отдръпнала от мен, стоях като замаян и усещах блъскащото в гърдите ми сърце. Тя посочи нещо нагоре и с крайчеца на окото си успях да зърна движение над нас. За момент ми се стори, че мярнах скриващото се лице на нашия главнокомандващ.

Не знам какво се случи с мен след тази целувка, но придобих чудовищна сила. Сграбчих ръката на моята любима и почти я метнах на покрива. С един скок се озовах до нея и ако не беше изпищяла, сигурно щях на часа да се простя с живота си. Борко се хвърли към мен с пронизителен, изпълнен с ненавист рев и насочен към сърцето ми нож. Аз, предупреден от вика на Яна, инстинктивно се отдръпнах от мястото си и видях как острието проблясва само на няколко сантиметра от гърдите ми.

Погледнах неразбиращо към момчето и видях в него ужасяващото превъплъщение на ревността. Тя беше изкривила до неузнаваемост лицето му. Тогава осъзнах, че съм в смъртна опасност.

– Борко, какво те прихваща?! – изкрещя Яна.

Мускулите му се напрегнаха и аз разбрах, че трябва да се защитавам. Той приклекна и отново скочи към мен, като замахна с ножа. Не успя да ме достигне и увлечен от силата си залитна напред и се строполи върху крехките керемиди. Те започнаха да пукат застрашително под краката ни. Аз се бях хвърлил настрани в стремежа си да избегна удара и при падането силно натъртих ребрата си. Това ме накара да изрева от болка. Още чувах свистенето на острието близо до лицето си. Изправих се с мъка и се заизкачвах нагоре колкото мога по-бързо като панически се опитвах да прикрия Яна с тялото си.

– Тя е моя! – чух го да крещи след мен. – Моя, моя...

Знаех, че няма къде да избягам. Обърнах се с лице към него, придържайки момичето зад себе си. Краката ни не спираха да се хлъзгат по нестабилните керемиди и осъзнах, че бавно се свличаме към ръба. Опитах се да го вразумя:

– Боре, опасно е, всички можем да пострадаме... Ще се разберем като слезем долу.

Яростен вой изригна от гърдите му и той отново замахна към мен. В един кратък миг инстинктът ми заработи и ме тласна напред с разтворени длани, събрали всичката сила, на която съм способен. Успях да уловя ръката му докато се спускаше към гърдите ми и да я задържа. После неусетно се вкопчихме в ужасяваща схватка. Дланите ни се сплетоха около ножа, гърдите ми се опряха о неговите и усещах бесните удари на сърцето му. За няколко мига, които ми се сториха часове, се блъскахме един друг и никой не можеше да надделее. Виждах изскочилите му от орбитите си очни ябълки и изопнатите му мускули. За секунда се видях накълцан за храна на Куджо. Впрегнах

всичките си сили и започнах да го отблъсвам назад. Той натискаше острието към мен, аз се мъчех да му противодействам с цялото тегло на тялото си, а ръцете и на двама ни трепереха от напрежение и започваха да отмаляват. В очите му гореше заслепяваща завист и почти можех да усетя как ме изгаря. Беше най-страшният момент в живота ми. Знаех, че яростта му дава нечовешки сили и ако не го надвия, това ще е краят ми.

Изведнъж отнякъде се появиха двете котки на леля Звезда. Започнаха да съскат с настръхнали опашки и да оголват застрашително остриите си нокти. Очите им светеха в мрака и бяха готови да нападнат. Това разсея нападателя ми и той отслаби натиска си. Беше ми достатъчно – отблъснах се от него и дръпнах Яна на безопасно разстояние.

Момчето бързо се окопоти, зае нападателна поза и отново се хвърли към нас. Старите керемиди под него заскърцаха предупредително, нацепиха се, отначало на тънки като косъм пукнатини, а после направо се разпаднаха. Някои от долните редове се раздвижиха, започнаха да се свличат и да падат от покрива, разбивайки се на сол на паважа. След себе си повличаха още слоеве от горната част и изведнъж целият покрив се превърна в опасна, движеща се надолу маса. Борко се клатеше безпомощно и се опитваше да се хване някъде, но тухленото свлачище го повлече бързо към ръба. Аз протегнах ръка към него с такава сила, че гърбът ми се изпъна от болка.

– Хвани се! – изкрещях му панически.

Бях твърде далеч. След секунда момчето изчезна от погледите ни.

Тъп, грозен звук ми подсказа какво се случи. Страшният писък на Митко разцепи тишината, а дъхът ми секна от ужас.

Следващите събития се развиваха като в мъгла. Помня как всички се бяхме надвесили над бездиханното тяло на нашия капитан. То лежеше размазано по гръб на плочките, потънало в тъмна локва кръв. Очите му, безжизнено отразяващи лунната светлина, ни гледаха, застинали в предсмъртен страх. Ръцете и краката му бяха изкривени в неестествена форма и приличаха на гумени, вратът беше пречупен наполовина и главата му стоеше обърната назад, отметната чак върху рамото. Черепът беше спукан и разместен и лицето му беше придобило страшни гротескни черти. Изглеждаше като чучело, хвърлено под някой преминаващ влак – натрошено и парцаливо. Дланта му още стискаше острието.

Всички бяхме вцепенени от ужас. Чух как Яна заплака. След малко и Митко захлипа, а Павел се обърна и повече не погледна. Аз продължавах да се вирам в изцъклените очи на приятеля си и не можех да повярвам. Не беше възможно това да е истина, сигурно сънувах! Тези безформени останки пред мен, тази пихтия от стърчащи кости и разкъсана плът, не бяха истински. Не можеше да са истински. Та само допреди секунди усещах топлината на тялото му и пулсирането на сърцето му! Това беше някакъв дяволски кошмар!

Локвата топла кръв достигна върховете на кецовете ми и аз се отдръпнах ужасен. В ноздрите си усетих противната миризма на сурово месо. Едва сега започнах да проумявам сериозността на случилото се. Борко беше мъртъв. Момчето, с което израснахме, с което се биехме и сдобрявахме, споделяхме детските си тайни и копнежи, мечтаехме за приключения и геройства, си отиде завинаги. Завинаги! И никога повече нямаше да се върне. Изчезна пред очите ми, оставяйки само каша от плът и телесни части. Отчаяно безсилие стегна гърдите ми, изпразни дробовете ми от съдържание и започнах да се задушавам. Попаднах в някакъв сюрреалистичен свят на безнадеждност и безвъзвратна смърт, изсмукала с тъмнината си кислорода от въздуха.

Не усетих кога туловището на леля Звезда безшумно се беше приближило. Тя се беше изправила до нас, клатеше укорително главата си, но се усмихваше. Просто си стоеше там, над кървавото тяло, и ни гледаше с блага усмивка. Почувствах се като във филм на ужасите, в който не разбирам какво се случва. За първи път я виждах толкова

отблизо и се бях парализирал от страх. До нея, скръствайки покорно лапи, легна вярното ѝ куче. Изръмжа заплашително към нас, положи глава върху стъпалата ѝ и затвори очи.

Леля Звезда отметна глава и отново се усмихна, оголвайки разкривените си зъби. Сякаш беше изгубила разсъдък си. Прошарената ѝ коса се разпиля по лицето и видях как обърна очи. В гърлото ѝ прогъбри нещо подобно на стон и тихо замря. После тялото ѝ се сгърчи, затресе се от няколко спазъма, прекърши се на две и падна до трупа на момчето. Отначало не разбрах какво става, но после я чух да шепне – нареждаше трескаво неразбираеми слова. Постепенно гласът ѝ се усили се и се извиси в притихналата нощ. Пееше и се клатеше в такт със заклинанието си, а гласът ѝ ми напомни на вой на изпаднал в екстаз индиански шаман. Молеше се.

Тогава стана нещо, което никой от нас не може да проумее. Появи се една светеща точка, като че заблудена светулка долетя отнякъде. После още една и още една, и още една... Набираха все повече сила, докато накрая се сляха в поток от светлина, бледа и плаха като утринно сияние. Разпростря се над трупа като рехава мъгла, спусна се плавно и след секунди започна да попива в него. Бавно, спокойно и сигурно плъзна навсякъде, всмука се през порите, проникна под кожата и изпълни всяка частица от неподвижното тяло. То засия призрачно в мрака като изпълнено с фосфор. Проблясъците на светлината го правеха прозрачно и можехме да видим всяка част от вътрешностите му, всяка костичка и мрежата от гъсто преплетени артерии и вени. Голямата локва кръв се раздвижи, като че някой хвърли камъче в нея. Започна да се отдръпва – изглеждаше, че мъртвото тяло я попива обратно в себе си. Като дунапенена гъба. Накрая не остана и капка от нея, само червено петно на паважа. Изведнъж фосфорната светлина угасна и всичко изчезна. Само непрогледната тъмнина ни напомняше, че я е имало.

Дочух тихо хриптене. То се превърна в ръмжащ звук, премина в дрезгаво покашляне като от човек, който се опитва да прочисти гърлото си от някакъв секрет. Помислих, че идва от леля Звезда или от кучето ѝ, но постепенно осъзнах случващото се. Гърдите на Борко заклокочиха, надигнаха се и силен спазъм на продрана кашлица го накара да се загърчи. Устните му се раздвижиха и от гърлото му долетя грозно хъркане. Крайниците му зашаваха конвулсивно. Безжизненият допреди секунди труп се превиваше и се изопваше, кривеше се неестествено и се тресеше. Яна изпищя и всички се отдръпнахме уплашени назад.

Безформеното тяло на Борко беше живо. Ръцете и краката му се огъваха, сякаш се наместваха. Със страховито хрущане се изправяха и придобиваха нормална форма. Под тънката материя на блузата му се виждаше как хлътналите навътре ребра постепенно се издигат и оформят отново дъгата на гръдния му кош. Вратът му се изви силно на една страна и зловещо запука, изпъна се и главата се завъртя, като че се навиваше на резба. След миг се озова на мястото си. Най-страшно беше с черепа му. Краищата на двете разместени половини се пресичаха точно по средата на лицето и нащърбените им ръбове прозираха под тънката кожа. Всички други звуци утихнаха, за да чуем с пълна сила предстоящото. Дясната половина се беше смъкнала малко под лявата и когато започнаха да се изравняват, кръвта ми се смрази. Стори ми се, че гледам как зъбните колела на някакъв механизъм от човешки кости влизат едно в друго, скърцат мъчително, трият се и хруптят. Симфонията от ужасяващи звуци завърши със силно изпукване. Частите на Борко се бяха наредили като елементите на някакъв сатанински тетрис. Сега приличаше просто на случаен пътник, полегнал за минута да си отпочине.

Все още страшното прашане на костите му отекваше в главата ми, когато момчето се изкашля гърлено и повърна локва слузесто вещество. После отвори очи.

Всички стояхме вкаменени. Митко се свести пръв, задърпа ръкава ми и чух как останалите се отдалечават. Обърнах се и затичах след тях, като оставих леля Звезда превита на две, мълвяща остатъчни магически слова, и върналият се от света на мъртвите Борис.

* * *

Повече никога не споменахме тази случка, никой от нас не смееше. От срам, от страх или от опасения, че ще ни обявят за луди, всеки се опита по свой начин да забрави тази нощ. Дори когато бяхме сами, всеки предпочиташе да се прави, че това не се беше случило. Вероятно детските ни мозъци не можеха да възприемат преживяното и предпочитаха да заровят спомена надълбоко в подсъзнанието ни.

Вече не ходехме да надничае в двора на леля Звезда и да се заяждаме с Куджо. Дори не минавахме покрай къщата ѝ. Волно или неволно започнахме взаимно да се избягваме и скоро бандата ни се разпадна – Митко замина с родителите си да живее в града, Павел си намери нова компания, а Борко странеше от нас. Често се виждахме по коридорите в училище, но всеки навеждаше смутено глава и се отправяше в противоположната посока.

Останахме двамата с Яна. Случката неимоверно ни сближи, търсейки утеха един в друг. Но дори след дълго време, тя инстинктивно пускаше ръката ми ако Борис се мернеше наблизо.

Само аз не намирах покой. Реших да проговоря. Написах тази история, за да ми напомня, че всичко това някога наистина се беше случило.